

בש"פ 8709/13 - פלוני נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 8709/13

לפני: כבוד השופט א' שהם

העורר: פלוני

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

ערר לפי סעיף 53 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה-מעצרים), התשנ"ו-1996, על החלטתו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו, מיום 23.12.2013, במ"ת 44088-12-13, שניתנה על-ידי כב' השופט צ' קאפח

תאריך הישיבה: כ"ט בטבת התשע"ד (1.1.2014)

בשם העורר: עו"ד צדוק חוגי

בשם המשיבה: עו"ד סיגל בלום

החלטה

1. לפני ערר על החלטתו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו (כב' השופט צ' קאפח), במ"ת 44088-12-13, מיום 23.12.2013, במסגרתה הוחלט לשחרר את העורר למעצר בית בתנאים מגבילים, ותוך הפקדת ערבויות מתאימות.

2. בחודש ינואר 2011 נעצר העורר בחשד לביצוע עבירות מין בגיסתו- אחותה של אשתו (להלן: המתלוננת), כאשר טרם מלאו לה 16 שנים. כעבור מספר ימים, שוחרר העורר בתנאים מגבילים, וביום 22.11.2011 הוגש נגדו כתב אישום, בגין ביצוע העבירות הבאות: מעשה מגונה בבת משפחה, לפי סעיף 351(א)(3) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין), לגבי מעשים שנעשו לפני 1.9.2003, כאשר המתלוננת הייתה מתחת לגיל 16; מעשה מגונה ללא הסכמה, לפי סעיף 348(ג) לחוק העונשין, לגבי מעשים שנעשו לאחר 1.9.2003, כאשר המתלוננת הייתה מעל גיל 16; ומעשה סדום בבת משפחה, לפי סעיף 351(א) לחוק העונשין (להלן: כתב האישום הראשון). בטרם התקיימה ההקראה של כתב האישום הראשון, הודיעה המשיבה כי בשלב זה היא חוזרת בה מן האישומים, על מנת לקיים את חובת השימוע בעניינו של העורר. טענותיו של העורר לא שכנעו את המשיבה, וביום 18.3.2012 הוגש נגד העורר כתב אישום שני, המייחס לו את ביצוע אותן עבירות שנכללו בכתב האישום הראשון. מסתבר, כי הגשת כתב האישום השני לא הובילה לניהולו של הליך פלילי נגד העורר, וזאת כיוון שהלה לא התייצב לאף לא אחד מהדיונים שנקבעו בעניינו. משכך, הורה בית המשפט המחוזי על מחיקתו של כתב האישום השני שהוגש נגד העורר. התברר בהמשך, כי ביום 27.9.2012, כחודשיים לאחר מחיקתו של כתב האישום השני, עזב העורר את הארץ וטס לארצות הברית. בעקבות יציאתו של העורר את הארץ, הוצא נגדו צו מעצר, לבקשת המשיבה, והוגשה בקשת הסגרה לשלטונות ארצות הברית. במסגרת הליכי ההסגרה, נטען כי העורר עזב את הארץ שלא כדין, כאשר הוא משתמש בדרכון שהונפק לו במרמה על שם אחיו. בא-כוחו של העורר פנה לבית משפט השלום בבקשה להורות על ביטולו של הצו, שכן לטענתו צו המעצר הוצא בהיעדר סמכות. הבקשה לביטול הצו נדחתה, ובהמשך לכך דחה בית המשפט המחוזי בתל אביב (כב' השופט צ' גורפינקל), ערעור שהוגש על החלטה זו. ביום 19.12.2013, הוסגר העורר לישראל.

3. למחרת, ביום 20.12.2013, הובא העורר בפני בית משפט השלום, ובית המשפט התבקש להורות על מעצרו של העורר למשך חמישה ימים. המשיבה הבהירה במהלך הדיון, שבקשת המעצר נועדה על מנת לאפשר את חידוש ההליכים בעבירות המין המיוחסות לעורר, על אף שלא הוגשה הצהרת תובע בקשר לכך. בנוסף, צוין על-ידי המשיבה כי בעניינו של העורר מתנהלת חקירה, בגין העבירות הכרוכות ביציאתו מן הארץ- ובכלל זאת בחשד לשיבוש מהלכי משפט, התחזות כאדם אחר במטרה להונות וזיוף, ותיק החקירה בגין עבירות אלו יועבר לפרקליטות לצורך בחינת האפשרות להגשת כתב אישום. בית משפט השלום (כב' השופט י' דלוגין), קבע כי קיים יסוד סביר להניח שהעורר התחמק מהליכי המשפט ועזב את הארץ "בניגוד לתנאים שנקבעו ויתכן כי אף תוך ביצוע עבירות", אך התרשם כי, בשלב זה, אין צורך בפעולות חקירה נוספות בקשר לעבירות המין המיוחסות לעורר. לפיכך נקבע, כי על מנת לאפשר את הגשתו מחדש של כתב האישום בנוגע לעבירות המין המיוחסות לעורר, יש לעצור את העורר עד ליום 22.12.2013 (להלן: החלטת המעצר הראשונה). בו ביום, הגיש העורר ערר על החלטה זו לבית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו, וטען כי מדובר במעצר בלתי חוקי. לטענתו בא-כוחו של העורר, עו"ד צדוק חוגי, בעת שעזב העורר את הארץ בחודש ספטמבר 2012, לא הוטלו עליו כל תנאים מגבילים, שכן אלו בוטלו כחצי שנה לאחר מועד מעצרו בחודש ינואר 2011, ולכן לא היה מקום לקבוע כי העורר התחמק מהליכי משפטו. לשיטתו של עו"ד חוגי, משנקבע כי לא נדרשים עוד הליכי חקירה בעניינו של העורר, לא הייתה לבית משפט השלום כל סמכות להורות על מעצרו של העורר. בית המשפט המחוזי (כב' השופט ג' קרא - סג"נ), דחה את ערעורו של העורר. נקבע, כי טענות בדבר חוקיותו של צו המעצר שהוצא נגד העורר עלו ונדחו בעבר על-ידי בית המשפט המחוזי, ולפיכך אין להידרש לטענות אלו בשנית. יחד עם זאת, מצא בית המשפט המחוזי לציין, כי מעצרו הנוכחי של העורר הוא המשכו של צו המעצר שעל בסיסו הוסגר חזרה לישראל, צו אשר הוצא בעילה של התחמקות מהליכי משפט, ולפיכך יש לראותו כצו שהוצא מכוחו של סעיף 13(א)(1) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן: חוק המעצרים).

למען שלמות התמונה, אציין כי ביום 22.10.2013, ציווה בית משפט השלום על הארכת מעצרו של העורר ביום אחד, כאשר לבקשה להארכת המעצר צורפה הצהרת תובע, הנוגעת לכוונה להגיש שני כתבי אישום, הן בגין עבירות המין המיוחסות לעורר, והן בגין העבירות המיוחסות לו בשל אופן יציאתו מהארץ. באותו יום נדחה ערר שהגיש העורר על החלטה זו לבית המשפט המחוזי, ערר אשר סב בעיקרו סביב שאלת חוקיות החלטת המעצר הראשונה.

כתב האישום והבקשה למעצר עד תום ההליכים

4. ביום 23.12.2013, הוגש נגד העורר כתב אישום המייחס לו ביצוע עבירות מין במתלוננת. כתב האישום הינו העתק מדויק של כתב האישום שהוגש נגד העורר בחודש נובמבר 2011. מעובדות כתב האישום עולה, כי בתקופה שבין חודש מרץ 2003-2004 (להלן: התקופה), ביצע העורר במתלוננת, ילידת 1987, שהייתה בתקופה האמורה גיסתו- אחותה של אשתו, מעשים מגונים ומעשי סדום. בכתב האישום נטען, כי במהלך התקופה, נהג העורר לבלות את הפסקות הצהריים בעת לימודיו בישיבה, בביתה של המתלוננת, כך ששניהם שהו בבית לבדם. בכתב האישום מסופר, כי במספר רב של מועדים במהלך התקופה, נהג העורר להיכנס לחדרה של המתלוננת בעת שזו ישנה, ליטף אותה, והכניס את ידו מתחת לחולצתה ותחתוניה. במספר פעמים, היה העורר מוריד את מכנסיו ותחתונו תוך שהוא מרים את חצאיתה של המתלוננת, ונשכב מעליה כך שאיבר מינו היה מונח על איבר מינה. עוד נטען, כי במספר מועדים במהלך התקופה, בעת שהמתלוננת ישנה בחדר הילדים בביתו של העורר, ביחד עם ילדיו, היה העורר נכנס לחדר, מרים את השמיכה שתחתיה ישנה המתלוננת, ומלטף אותה בגופה, בחזה ובאזור איבר מינה. עוד עולה מכתב האישום, כי במועד בלתי ידוע במהלך התקופה, בעת שהסיע העורר את המתלוננת, הוא עצר את הרכב, פתח את רוכסן מכנסיו וביקש להחדיר את איבר מינו לפיה של המתלוננת. המתלוננת נענתה לבקשתו, בשל חששה ממנו ומהאפשרות פן יתגלו המעשים שהוא נהג לבצע בה. עוד צוין בכתב האישום, כי במהלך חודש מרץ 2003, בין הימים 16.3.2003-25.3.2003 (להלן: תקופת האשפוז), אושפזה אשתו של העורר במחלקה לשמירת הריון בבית החולים בילינסון. על רקע זה נטען, כי בשלושה מועדים שונים במהלך תקופת האשפוז, החדיר העורר את ידו מתחת לחולצתה של המתלוננת, מבלי שזו נתנה את הסכמתה לכך, ונגע בגופה. באחד מהמקרים, בעת שהשניים שהו בביתו של העורר, הוא אחז בה וזרק אותה על מיטת בתו, ובתגובה ביקשה המתלוננת שיעזוב אותה, אך הוא "נשכב מעליה ונגע בגופה". מהאמור בכתב האישום עולה, כי "כאשר הביעה המתלוננת תמיהות וחוסר רצון לגבי המעשים" ואמרה לעורר שאסור לו להמשיך לגעת בה, הוא נהג לענות כי המעשים נעשו מתוך חיבה ואהבה, וצוין כי יש "ספר בו כתוב כי המעשים מותרים מבחינה הלכתית". בכתב האישום הודגש, כי המעשים נעשו בבת משפחה קטינה, מבלי לקבל את הסכמתה.

בד בבד עם הגשת כתב האישום בשלישית, הוגשה בקשה למעצרו של העורר עד לתום ההליכים המשפטיים בעניינו. בבקשה פורטה השתלשלות העניינים שהובילה להסגרתו של העורר מארצות הברית, וצוין כי הוא יצא מהארץ באמצעות דרכון אשר נושא את פרטיו של אחיו, אך את תמונתו שלו. נטען בנוסף, כי העורר קיבל את הדרכון לאחר שהתחזה בפני משרד הפנים לאחיו, והגיש בשמו בקשה לקבלת הדרכון, תוך שהוא מצהיר בכזב כי דרכונו אבד. בנסיבות אלו, נטען כי קיים יסוד סביר לחשש מפני שיבוש הליכי משפט והתחמקות מהליכי השפיטה בעניינו, ולכן קמה נגד העורר עילת מעצר מכוחו של סעיף 21(א)(1)(א) לחוק המעצרים. עוד טענה המשיבה, כי בידיה ראיות לכאורה להוכחת אשמתו של המשיב, ובכלל זאת: אמרותיה של המתלוננת בקשר למעשים שביצע בה העורר; אמרותיו של העורר בפני אשתו ואחות נוספת של המתלוננת, בקשר למגעים אינטימיים שהתרחשו בינו לבין המתלוננת; אמרותיו של המשיב בפני חבר בית הדין הרבני, שניסה לגשר בין המשיב לאשתו, במסגרתן הוא אמר כי "התעסק מינית" עם המתלוננת. בנוסף, ציינה המשיבה בבקשתה כי נגד העורר נפתח תיק חקירה בגין העבירות הכרוכות ביציאתו מן הארץ, וכי בכוונת המשיבה להגיש ב"ימים הקרובים" כתב אישום בגין ביצוע עבירות שעניינן: התחזות לאחר; זיוף; שימוש במסמך מזויף; שיבוש הליכי

משפט. לנוכח הדברים האלו, טענה המשיבה כי לא ניתן להבטיח את מטרות המעצר באמצעות חלופה, ועל כן התבקש בית המשפט להורות על הארכת מעצרו של העורר עד לתום ההליכים.

החלטת בית המשפט המחוזי

5. במהלך הדיון בבקשה להארכת המעצר עד לתום ההליכים, טען עו"ד חוגי, כי העורר לא ברח מהארץ על מנת לחמוק מהעמדתו לדיון, אלא עזב את המדינה בעקבות הליכי הגירושין הקשים מאשתו, וכדי ש"הרוחות יירגעו". עו"ד חוגי הוסיף וטען, כי העורר נמצא כיום בארץ ביחד עם בני משפחתו, ועתר לשחררו בתנאים מגבילים, כפי שייקבעו על-ידי בית המשפט. המשיבה התנגדה לשחררו של העורר לחלופת מעצר בתנאים מגבילים, וטענה כי לאור יציאתו של העורר מהארץ באמצעות דרכון מזויף, לא ניתן להבטיח את התייצבותו למשפט אלא באמצעות מעצרו עד לתום ההליכים במשפטו.

בהחלטתו, ציין בית המשפט המחוזי, כי נסיבות יציאתו של העורר מהארץ מלמדות כי יש לו יכולות בתחומי הזיוף, והוא "בבחינת שור נגח", בכל הנוגע לפוטנציאל ההימלטות מהדין. עם זאת, נקבע בהחלטה כי לנוכח העובדה שהעורר שוחרר ממעצר ללא תנאים מגבילים, ימים ספורים לאחר מעצרו בחודש ינואר 2011, דומה שעסקינן בעבירות שאינן "בעוצמה כה גבוהה". בנוסף, עמד בית המשפט המחוזי על כך שהעורר לא נמלט מהארץ לפני הגשת כתב האישום הראשון בעניינו, וציין כי "לו אכן זמם המשיב [העורר] לברוח כתוצאה אפשרית מתוצאות השימוע, היה עושה כן מיד לאחר מכן ולא ממתין שישה חודשים". בנסיבות אלו נקבע, כי מעצר עד לתום ההליכים עלול לגרום לעורר נזק בלתי הפיך, וכי ניתן להבטיח את התייצבותו למשפט באמצעות הטלת ערבויות מתאימות. לפיכך, הורה בית המשפט המחוזי כי העורר ישוחרר בתנאים הבאים: התחייבות עצמית וערבות צד ג' בסך 500,000 ש"ח כל אחת; הפקדת ערבות בנקאית בסך 250,000 ש"ח; הימצאותו של העורר במעצר בית, בבית הוריו שבבני-ברק, תחת פיקוח לסירוגין, מצד הוריו, אשר נדרשו לדווח למשטרה על כל הפרה של תנאי השחרור, ונדרשו לחתום על ערבות בסך 500,000 ש"ח, על מנת להבטיח את קיום התחייבויותיהם; איזוק אלקטרוני; בנוסף, ניתן צו עיכוב יציאה מהארץ נגד העורר, דרכונו הופקד בתיק החקירה, ונאסר עליו ליצור קשר ישיר או עקיף עם מי מהמעורבים בפרשה.

על החלטה זו הוגש הערר שלפניי.

הערר על החלטתו של בית המשפט קמא

במסגרת הערר נטען, בראש ובראשונה, כי עסקינן במעצר בלתי חוקי. לשיטתו של עו"ד חוגי נטען, כי לצורך החלטה על מעצר ביניים, היינו עד להחלטה הסופית בבקשה, היה על בית המשפט להתרשם כי קיים "ניצוץ של ראיה" לכאורה להוכחת אשמתו של הנאשם, וכן להצביע על קיומה של עילת מעצר. ואולם, כך טען עו"ד חוגי, בית המשפט המחוזי כלל לא בחן את הראיות שברשות המאשימה, וממילא לא התרשם כי קיים ניצוץ ראייתי, כנדרש. עוד נטען על-ידי עו"ד חוגי, כי המשיבה לא ביקשה את מעצרו של העורר עד לתום ההליכים, עם הגשת כתב האישום הראשון, ואף הסכימה לשחררו ללא תנאים מגבילים. לפיכך, לשיטתו של עו"ד חוגי, המשיבה מושתקת כיום, מכוח הדוקטרינה בדבר "השתק שיפוטי", מלבסס את עילת המעצר על המסוכנות הנשקפת מהעורר, בהסתמך על הנטען בכתב האישום. לדידו של עו"ד חוגי, טעם נוסף הגורם לאי-חוקיותו של מעצרו הנוכחי של העורר, טמון בפגמים שנפלו בהליכי המעצר של העורר עד כה. נטען בהקשר זה, כי החלטת בית משפט השלום מיום 20.12.2013, הייתה בלתי חוקית, מפני שלא ניתן להורות

על מעצרו של חשוד, כאשר מחד גיסא המאשימה מצהירה כי לא נדרשות פעולות חקירה נוספות, אך מאידך גיסא היא אינה מצרפת לבקשת המעצר הצהרת תובע. לפיכך, כך נטען על-ידי עו"ד חוגי, יש להתייחס לעורר כאילו הגיע לדיון בבקשה למעצר עד לתום ההליכים כאדם חופשי, ולא ניתן היה להורות על מעצרו, כפי שעשה בית משפט קמא. בנוסף לטענות בדבר אי חוקיות מעצרו של העורר, נטען כי מהחלטתו של בית המשפט המחוזי עולה, כי העורר נעצר מבלי שהוכח קיומה של עילת מעצר. עוד מבקש בא-כוח העורר להתחשב בנסיבותיו הקונקרטיים של המקרה, ובכלל זאת בחלוף הזמן ממועד קרות האירועים; ובמצבה הכלכלי של משפחתו של העורר.

הדיון בערר ותגובת המשיבה

6. במהלך הדיון בפניי, התברר כי העורר שוחרר ממעצר לאחר שקיים את כלל תנאי השחרור שנקבעו בהחלטת בית המשפט המחוזי, אך נעצר בשנית מכוח צו הבאה שהוציא נגדו בית הדין הרבני. לגופו של עניין, הדגיש עו"ד חוגי, כי העורר יצא את הארץ לאחר שכתב האישום שהוגש נגדו בוטל, ובעת שלא נקבעו בעניינו כל תנאים מגבילים. לפיכך, סבור עו"ד חוגי, כי לא ניתן לראות את המבקש כמי שברח מהארץ, על מנת לחמוק מהליכי משפט. לראיה, ציין עו"ד חוגי, כי העורר נעצר בעת שהוא הגיע לשגרירות ישראל בארה"ב מיוזמתו, צעד שאינו מתיישב עם כוונה לחמוק מרשויות החוק. בנוסף, חזר עו"ד חוגי על טענתו, לפיה בית המשפט המחוזי לא בדק את הראיות בעניינו של העורר, עליהן נשענת עילת המעצר, לפיכך, לשיטתו של עו"ד חוגי, עסקינן במעצר בלתי חוקי.

מנגד, הדגישה באת-כוח המדינה, עו"ד בלום, כי כנגד העורר יוגש בקרוב כתב אישום נוסף, בגין ביצוע העבירות הכרוכות ביציאתו מן הארץ. עוד ציינה עו"ד בלום, כי בזמן שהעורר עזב את הארץ במרמה, דרכונו היה מופקד במשטרה, כך שאין כל ספק כי העורר יצא באמצעות דרכון על שם אחיו, שהשיג במרמה. לפיכך, התבקשתי לדחות את הערר.

דיון והכרעה

7. לאחר שבחנתי את כתב הערר ונספחיו, עיינתי בהחלטות שניתנו בנוגע להליכים קודמים שהתקיימו בעניינו של העורר, ונתתי דעתי לטיעוני הצדדים, מצאתי כי דינו של הערר להידחות.

8. ראשית, יש להעמיד דברים על דיוקם. ההנחה העומדת בבסיס טיעוניו של עו"ד חוגי, היא כי החלטת בית המשפט המחוזי הינה החלטה, שעניינה מעצר ביניים. עו"ד חוגי הפנה לשלל אסמכתאות, המלמדות כי בכוחו של בית המשפט להורות על מעצר ביניים, שתחולתו מהמועד בו התקיים הדיון בבקשת המעצר עד לתום ההליכים ועד למתן ההחלטה בבקשה עצמה. כך למשל, הפנה עו"ד חוגי, לבש"פ 1289/91 הררי נ' מדינת ישראל, פ"ד מה(2) 759, 761, שם נאמר:

"מה, אם כן, המצב, כאשר שופט נוכח לדעת, עם הגשת כתב האישום, שמסיבה זו או אחרת, אין לאל ידו לתת באופן מיידי החלטה בדבר בקשת התביעה לעצור נאשם עד תום ההליכים?

שאלה זו עלתה לדיון לפני חברי הנכבד, השופט מלך, בבש"פ 595/89 [1]. ובהחלטתו בעניין זה נקבע לאמור:

'על פי הוראות סעיף 21א(ב) שצוטט לעיל, שופט איננו מוסמך ליתן צו מעצר עד תום ההליכים בטרם נוכח לדעת, לאחר שמיעת הצדדים, שיש ראיות לכאורה להוכחת האשמה. זהו תנאי בל יעבור. המדובר הוא בהליך שיפוטי שבו מביאים הצדדים בפני השופט את טיעוניהם וראיותיהם לכאורה. הליך זה יכול שיהיה קצר ויכול ששמיעתו תחל והמשכו יידחה. משהחל הדיון יכול השופט לדחות את המשכו וליתן צו על מעצרו של החשוד עד שייגמר הדיון ותינתן החלטתו. אך כל זאת בתנאי שהדיון אכן החל ושהובאה בפני השופט לפחות תשתית כלשהי לקיומן של ראיות לכאורה להוכחת האשמה. עצם הנחת כתב אישום ובקשה למעצר עד תום ההליכים בפניו אינה יכולה להוות תשתית כזו".

ואולם, השוואת הדברים המובאים על-ידי עו"ד חוגי עצמו, להחלטתו של בית המשפט המחוזי, מגלה כי אין הנידון דומה לראייה. בענייננו, בית המשפט המחוזי לא מצא לנכון לדחות את הכרעתו בבקשה למעצר עד לתום ההליכים, אלא הכריע בבקשה כבר במעמד הדיון. משכך, יש לסווג את החלטתו של בית המשפט המחוזי כהחלטה שעניינה מעצר עד תום ההליכים, ולא כהחלטה בדבר מעצר לתקופת ביניים בלבד (וראו: בש"פ 127/10 פניאין נ' מדינת ישראל (19.1.2010); בש"פ 10776/08 בן חמו נ' מדינת ישראל (18.1.2009); בש"פ 6190/98 מדינת ישראל נ' שושני, פ"ד נב(4) 515 (1998)). יצוין, כי משהובהר שסיווגה הנכון של החלטת בית המשפט המחוזי הוא החלטה במעצר עד לתום ההליכים, אין להידרש לטענתו של העורר, לפיה לא ניתן היה להורות על מעצרו במסגרתה של החלטה על מעצר ביניים, מכיוון שעובר להחלטה הוא היה נתון במעצר בלתי חוקי.

9. נקודת המוצא לבחינת החלטות בנוגע למעצר עד לתום ההליכים, מצויה בסעיף 21 לחוק המעצרים, הקובע כי לצורך מעצר עד תום ההליכים על בית המשפט לבחון את קיומן של ראיות לכאורה לאשמתו של הנאשם; קיומה עילת מעצר; והיעדר חלופת מעצר שתגשים את תכליות המעצר (בש"פ 3255/13 חרב נ' מדינת ישראל (20.5.2013); בש"פ 5678/12 טלאקה נ' מדינת ישראל (5.8.2012); בש"פ 5564/11 פלוני נ' מדינת ישראל (8.8.2011)). טענתו העיקרית של עו"ד חוגי מכוונת לשלב השני של הבחינה, שעניינו בקיומה של עילת מעצר, מאחר שלא נטען כי אין ברשות המשיבה ראיות לכאורה להוכחת האשמה. לשיטתו של עו"ד חוגי, לא הוכחה עילת המעצר שעניינה חשש סביר לשיבוש הליכי משפט ולהתחמקות מהליכי משפט, שכן לא הובאה ולו ראייה אחת לביסוס החשד להימלטותו של העורר מהארץ, תוך שימוש בדרכון מזויף. אין בידי לקבל טענה זו. מפרוטוקול הדיון בבקשה להארכת מעצרו של העורר עד לתום ההליכים, עולה כי עו"ד חוגי לא זו בלבד שלא טען להעדרה של תשתית ראייתית להוכחת האשמה, הוא אף לא כפר בקיומה של עילת מעצר, שעניינה החשש להימלטות מאימת הדיון. עו"ד חוגי עצמו הציע לשחרר את העורר לחלופת מעצר, באומרו:

"היום הוא פה [העורר] המשפחה שלו פה. אנו מוכנים לפיקוח הדוק של אחד מבני המשפחה כל רגע נתון, ערביות כספיות שאדוני יקבע, עיכוב יציאה מן הארץ והפקדת דרכון. המדינה יודעת כי התיק בעייתי מבחינה ראייתית, אחרת היו מבקשים קודם לעצור אותו עד תם ההליכים. הוא [העורר] יתייצב למשפט" (בעמוד 3 לפרוטוקול הדיון, מיום 23.12.2013).

לאור הדברים הללו, לא מצאתי כל פגם בכך שבית המשפט המחוזי התמקד במחלוקת שהתגלעה בין הצדדים, לעניין שחרורו של העורר לחלופת מעצר. יתר על כן, קשה להלום את טענתו של עו"ד חוגי לאור העובדה כי בית המשפט המחוזי קיבל למעשה את הצעתו, כמעט כלשונה, והורה על שחרורו של העורר למעצר בית בבית הוריו, תוך

הפקדת ערבויות מתאימות. בנסיבות אלו, אינני סבור כי יש להתערב בהחלטתו המאוזנת של בית משפט קמא.

10. לבסוף ראוי לציין, כי משנמנע העורר מלעלות את טרוניותיו לעניין היעדרה של עילת מעצר בפני בית המשפט המחוזי, אין בידי, במסגרת הערר לבית משפט זה, להידרש לטענות אלו. מעבר לנדרש אציין, כי לא מצאתי שהערותיו של בית משפט קמא, בדבר חלוף הזמן ממועד פתיחת ההליכים נגד העורר ועד למועד יציאתו מהארץ, "מרוקנות מתוכן" את עילת המעצר נגדו. הערות אלו, הובאו במסגרת השיקולים לעניין שחרורו של העורר לחלופת מעצר, ואין בהן כדי לסתור את קביעתו של בית המשפט המחוזי, כי דומה שלעורר מיומנויות רבות בתחומי הזיוף וההימלטות, אשר עלולות לאפשר לו לצאת מהארץ בשנית, ולחמוק מההליכים המשפטיים נגדו. בנוסף יש להדגיש, כי בקשת המעצר עד לתום ההליכים מטעמה של המשיבה, מבוססת על עילת מעצר שעניינה חשש משיבוש הליכי משפט. לפיכך, אין כל נפקות לטענתו של העורר, לפיה דוקטרינת "ההשתק השיפוטי" מונעת מן המשיבה לבסס את בקשתה על עילת מעצר שעניינה מסוכנותו של העורר, כפי שהיא עולה מהעבירות המיוחסות לו.

11. אשר על כן, מצאתי כי דינו של הערר להידחות.

ניתנה היום, י"ח בשבט התשע"ד (19.1.2014).

שׁוֹפֵט